

Csapó Angéla

Észlelés

Nézze, én tudom, hogy maga
nem létezik, hogy nem jön el,
hogy a romantika nem pálya,
életműfajnak választani tiszta
szívás. Költő és forradalmár,
meg ilyen rég devalválódott
ideák, eltévesztettem a századot,
anakronizmus vagyok testet
öltve, de higgye el, már rég
nem hiszek bennem.

Szóval, igen, én vagyok, akit keres.
Igazából nem tudta, hogy. Hát én se.
Hogy még élek. Türkiz minden.
Valamiféle szenvedély. Tudjuk,
hogy ilyen nincsen.
Holnapra leperget, mint kutya
a vizet, habokból fölmerült
vízi szörnyet, kinek nemléte
bizonyítva van. Én meg,
ahogy nézem, már megint
ott nem leszek, ahol maga nincs.

Antiszonett

Az öröklétet nem igénylem, Kedves.
A szíved se add ide, csak osztatlan figyelmed.
Ne riadj meg, nem tervezek hosszabb távra,
Nem kell a mindig is, a soha még, az utána.

Nem kell, hogy belém halj, nyugodtan felejts el.
Jó az úgy, ha holnap az új nap nélkülem kel.
Ez itt nem romantikus, s nem fejlődésregény.
Nem vagyok se angyalod, se híved. Csak: én.

Nem vagyok senkid és nincs rám magyarázat,
de akarom, hogy bennem viszonzod a vágyat,
s ha már beléd akadtam és nincsen rád vigasz,
legyél. Ne az igazi, de legalább egyszer igaz.

Ne légy enyém. De ha ágyba bújsz velem,
viseld el, hogy a lelkem is meztelen.

Csutkai Csabáné: Ablakaim (fotó)